

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αύθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκηπίσσης 'Ασπασίας, χήρας του άλησμονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου')

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Απαγορεύεται ή άναδημείσεισις)

ΧΒ'.
Είχε πάρει την απόφασί του.
Τά λόγια του πατέρα του τον έλ-
χαν συγκινήσει.
Το έρωτικό του αίσθημα ύποχώ-
ρησε μπρός στο καθήκον του. Ήπε-

ναντι τών γονέων του.

Και με τά δάκρυα στά μάτια, είπε στον πατέρα του:
—Δέν έπιμένω πλέον. Θα κάμω αυτό που μου ζητάτε.
—Ο Κωνσταντίνος όμως δέν έμεινε εύχαριστήμένος άπ' την ά-
πάντησιν αυτή του 'Αλεξάνδρου. Και έσπευσε να του πη:
—'Ακουσε, 'Αλέξανδρε, παιδί μου. Δέν ζητώ να σ' εκδιώξω.
Θέλω να δεχτής πρόθυμα έκείνου που σου προτείνω, θέλω να
καταλάβης καλά πόσο φρόνιμη είνε ή συμβουλή μου. 'Η άπάν-
τησιν που μου δώσας, δέν ι' εύχαριστεί, δέν με ίκανοποιεί. 'Α-
λέξανδρε. Την είπαν τά χείλη σου κι' όχι ή καρδιά σου.

—'Οχι, πατέρα, με παρεξηγήτε, έπιμένω ο 'Αλέξανδρος.
Πάρνετε τή λύτη μου για δυσαρέσκεια. Σας έδήλωσα ότι θα ά-
κούσω τή συμβουλή σας και θα κάμω τό καθήκον μου. Σας τό
έδήλωσα αυτό πρόθυμα και τίμια... Με πιστεύετε τώρα;

—Ο βασιλεύς δέν ήταν και πάλιν ίκανοποιημένος άπ' την ά-
πάντησιν του 'Αλεξάνδρου. 'Οτόσο όμως, δέν τό έδειξε. Προ-
σοποίηθε ότι εύχαριστείται από τά λόγια του πρίγκηπος. Και
του είπε, προσπαθώντας πλέον να τον φιλοτιμηθί:

—Μπράβο, 'Αλέξανδρε! Φέρεσαι πράγματι σαν καλός στρα-
τιώτης. 'Εμπιστεύομαι στο λόγο σου. Και σου ύπόσχομαι, όταν
ξαναγυρίσωμε στην 'Ελλάδα—γιατί θα ξαναγυρίσωμε μιά μέ-
ρα—σου ύπόσχομαι, λέγω, ότι ή πρώτη μου σκέψις, ή πρώτη
μου απόφασις, θα είνε ο γάμος σου, με τήν δεσποινίδα Μάνου.

—Εύχαριστώ! Ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος λυπημένος.
—Ναι, συνέχισε ο Κωνσταντίνος, μπορείς να βασιλεύσαι σε μέ-
να, 'Αλέξανδρε. Το όνειρό σου θα πραγματοποιηθί μιά μέρα
κι' ή ημέρα αυτή δέν θ' άργήσιν νάρθη...

—'Εγινε για λίγες στιγμές σιωπή.

Κατόπιν ο βασιλεύς συνέχισε:

—Τά πάντα, παιδί μου, κι' αυτή ή εύτυ-
χία σου, τήν οποία τόσο ποθείς και τόσο ό-
νειρεύεσαι, έξαρτώνται από τήν σύνεσι, τήν
οποία θα δείξης, έφ' όσον θα είσαι επί του
θρόνου. Φρόντισε να είσαι φρόνιμος, να μήν
παρασύρεσαι από κακές εισηγήσεις, μήν
παρασύρεσαι από τήν καλή σου καρδιά. Νά
σκέπτεσαι δέ πάντοτε, νύχτα και μέρα, ότι
οί γονείς σου είνε έξοριστοι, μακριά άπ'
τήν πατρίδα τους, μακριά άπ' τό θρόνο τους
κι' ότι ή επάνοδός τους στην 'Ελλάδα έξαρ-
τάται κυρίως από σένα. Σ' άφηνω στο θρό-
νο προσωρινώς. Φρουρήσέ τον ως που να έ-
παυέθω. Παραμέρισε κάθε άλλω σου σκέψι,
κάθε άλλο σου αίσθημα. 'Ετσι μόνον θα
εύτυχίσωμε θλοι μιά μέρα, έτσι μόνον θα
ξαναγνωρίσθ ή οικογένειά μας, ή δυναστεία
μας, τίς καλές, τίς λαμπρές ημέρες του πα-
ρελθόντος...

—Ο 'Αλέξανδρος άκουγε τόν πατέρα του,
χωρίς να μιλάη.

Αισθανόταν ένα τρομερό θάρος στην καρδιά.
'Υπόφερε, υπόφερε κυρίως ως άνθρωπος,
γιατί άδιαφορούσε για όλα τ' άλλα, για
τους τίτλους, τό θρόνο, τίς ματαιότητες τίς
έγκόμισες, που τόσο τόν ξεναούσαν και τόν
αδίαζαν.

—Ο πατέρας του εξακολούθησε να τόν
συμβουλεύη άρκετή ώρα άκόμα.

Τις ίδιες συμβουλές έδωσε στον 'Αλέξαν-
δρο και ή βασίλισσα Σοφία. 'Η βασίλισσα
όμως απέφυγε να του κάμν λόγω και για
τόν έρωτά του, για τό μεγάλο αυτό τής

ζωής του όνειρο.

—Ο 'Αλέξανδρος δέν ήθελε να δυσαρεστήσιν τή μητέρα του, σε
τόσο κρίσιμες μάστιχα στιγμές, σε στιγμές τραγικές για τήν
οικογένειά του. Μά συγχρόνως τόν άνησύχησε ή σιωπή τής,
σχετικά με τό ζητήμα του. 'Ετσι, σε μιά στιγμή, δέν συγκρα-
τήθηκε πεισ κι' έγύρισε και τής είπε:

—Θά τηρήσω πιστά, μητέρα, όλες τίς συμβουλές που μου έ-
δώσατε. Δέν θα λησμονήσω καμιά από αυτές και δέν θα τίς
παραβώ, ότιδήποτε και άν συμβή. Μά συγχρόνως έχω κι' εγώ
μιά θερμή ίκεσια να σας κάμω...

—'Η βασίλισσα συνοφρυώθηκε.
—'Εμάντεφε φαίνεται τί έπρόκειτο να τής πη ό 'Αλέξανδρος.
—'Οτόσο προσποήθηκε τήν ήρεμη.

—Τί συμβαίνει, παιδί μου; ρώτησε. Μήπως έλησιμόνησα τίπο-
τε; Σου είπα, ύποθέθω, καθετί που σε άφορά, πάν ότι, έπρεπε
να σου πώ.

—Ναι, μητέρα, έλησιμόνησα κάτι.
—Πισανόν. Είνε τόση ή λύπη μου, είνε τόση ή πικρία που
πλημμυρίζει τήν καρδιά μου, ώστε κι' αυτή ή σκέψις μου έχει
σταματήσει. 'Ας είνε όμως... Πες μου, τί ζητάς από μένα;

—Ο 'Αλέξανδρος έδίστασε για μιά στιγμή.

—Ντερόταν, φοβόταν, θεωρούσε τήν περίστασι όχι κατάλληλη
για τέτοιες όμιλιες.

—Τέλος έκαμε κουράγιο. Κι' άρχισε από εκεί πούπρεπε ίσως,
να τελειώσιν:

—Ο πατέρας μου, είπε στη βασίλισσα, μου ύποσχέθηκε πως
όταν γυρίσει πίσω στην 'Ελλάδα, δέν θα φέρη πλέον καμιά
άντηρησι σχετικά με τό γάμο μου. Με παρακάλεσε να τόν περι-
μένω, να μην υπεφρευθώ πριν γυρίσει και του τό ύποσχέθηκα. Θά
ήθελα λοιπόν...

—'Η βασίλισσα δέν μιλούσε.
—'Η μορφή τής είχε πάρει ασυτήρη έκφρασι.

—Ο 'Αλέξανδρος τό άντελήφθη αυτό και σταμάτησε απότομα.

—'Εμπρός. Τελείωσε τή φράσι σου, του

είπε ή βασίλισσα.

—Ναι, θά ήθελα... Θά ήθελα να σας πα-
ρακαλέσω, συνέχισε ο 'Αλέξανδρος, να
μού ύποσχεθίτε και σεις, μητέρα, ότι ή ή-
μέρα του γυρισμού σας στην 'Ελλάδα, θα
είναι για μένα ημέρα διπλής χαράς, ημέρα
πραγματοποιήσεως του πιο μεγάλου πόθου
τής ζωής μου.

—'Η βασίλισσα έκαμε μιά κινήσι άνυπο-
μονησής, νευρικόκτης.

—Ο 'Αλέξανδρος κρεμόταν κυριολεκτικώς
άπ' τά χείλη τής.

—Μά τά χείλη έκείνας έμειναν σφιχτά, κλει-
σμένα πεισιμόως.

—Τό βλέμμα τής Σοφίας ήταν τώρα ά-
σπρό. Κάτω από τά δάκρυα του ποιου,
άστραφε τό πέτσμα και ή όργη.

—'Αλλά κι' ο 'Αλέξανδρος ήταν γιοιός τής
και δέν έννοους να ύποχωρήσιν εύκολα.
'Η ύπόσχεσις που θά του έδινε ή μητέρα
του, θά ήταν ή μόνη του παρηγοριά στις
θλιβερές ημέρες τής βασιλείας του. Γύρι-
σε λοιπόν και είπε στη βασίλισσα, θαρρα-
λέα τώρα κι' άδίστακτα:

—Γιατί δέν μου μιλάτε, μητέρα;

—Γιατί ή περίστασις δέν μας έπιτρέπει
σήμερα να σκεπτόμεθα τέτοια πράγματα.

—Δέν σας ζητώ, παρά μόνον μιά σας
λέξι, μιά ύπόσχεσι.

—Μήν έπιμένεις, παιδί μου. Δέν μιλούν
για εύτυχίες και για γάμους, τή στιγμή
που ο θρόνος του πατέρα σου κλονίζεται.

—Στό θρόνο του πατέρα μου θα μείνω έ-
γώ και θά τόν φρουρήσω, ως τήν ή-
μέρα του γυρισμού του. Δόστε μου λοιπόν

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

'Ο αδελφός του 'Αλεξάνδρου,
διάδοχος Γεώργιος

μιά έλπιδα. μιά παρηγοριά, ή όποια νά γλυκαίνει τις ήμέρες της βασιλείας μου, ή όποιας θά εινε για μένα ήμέρες όδύνης και πικριών. Ξεχάτε μέ πόση καλωσύνη είχατε μιλήσει άλλοτε και σέ μένα και στην νέα που άγαπώ, για τό αίσθημά μας; Μή μου-μεγαλώνετε τόν πόνο, μητέρα Σας ίκετεύω!

Μά ή βασιλίσσα δέν ήταν διατεθειμένη νά ύποσχεθί τίποτε, έτσι που είχαν εξελιχθί πειά τά πράγματα. Η άπελπισία της την είχε εκνευρίσει, στην καρδιά της την πλημμυρισμένη από πικρία και άπογοήθεια, δέν ύπήρχε τις στιγμές αυτές χώρος για κανένα άλλο αίσθημα.

Ό 'Αλέξανδρος άρχισε ν' άπελπιζέται. Θά μιλούσε δίως πιά άποφασιστικά ή στιγμή αυτή, άν δέν εμάνεσε της δικαιολογημένη πίκρα της βασιλίσσης, άν δέν είχε ύπ' όψιν του τά τόσο συμπαθή και παρήγορα λόγια του Κωνσταντίνου. Δέν ήθελε νά λυσιπείσει περισσότερο τή μητέρα του, ή όποια άφενε για την έξορση πλέον λυπημένη, πλέον άπελπισμένη και πικραμένη άπ' όλους τους άλλους.

Ναί, περισσότερο κι άπ' τόν ίδιο τό βασιλέα Κωνσταντίνο, ή άπομάκρυνσι άπ' την Έλλάδα είχε πληξει την βασιλίσσα. Τις τελευταίους αυτές ήμέρες δέν είχε κοιμηθί, δέν είχε φάγει...

Τά μάτια της ήσαν διαρκώς δακρυσομένα. Κι' άν έκανε κάπου-κάπου κουράγιο, αυτό ήταν μιά παραπάνω όδυνηρή της προσπάθεια, για νά παρηγορή τόν βασιλέα και σύζυγό της, στην τραγική του αυτή περιπέτεια.

Μολαταύτα ό 'Αλέξανδρος, πάνω στην έξαψι που τόν κατείχε, γύρισε σέ μιά στιγμή και είπε άουλόγιστα στη μητέρα του:

—Σέβομαι τόν πόνο σας, μητέρα. Μά μή μ' άπελπιζετε και μένα. Η άπελπισία, και τό ξέρετε καλά αυτό, εινε κακός σύμβουλος. Άν κατά τό διάστημα της βασιλείας μου νυμφευθώ την κόρη που αγαπώ;

—Τά λόγια του αυτά έκαμαν τή βασιλίσσα νά τιναχθί άπότομα, σαν νά είχε κεραυνόβοληθί.

—Δέν θά τό κάμης αυτό! φώναξε.

—Ποιός θά μ' έμποδίσ; —Τό καθήκον σου. Τό ιερό καθήκον σου προς τους γονείς σου. Θές λοιπόν νά θανατώσης τόν πατέρα σου; Τόσο σέ τυφλώει τό πάθος σου; Γιατί κάνεις την καρδιά μου, νά ματώνη τις ώρες αυτές του σκληρού χωρισμού μας;

Ό 'Αλέξανδρος είχε άπομείνει τώρα άναυδος.

Είχε μετανοήσει για την άπειλή που έξεστόμισε.

Τά μάτια της βασιλίσσης γέμισαν δάκρυα... Τό στήθος της άνεθοκατέβαινε βίαια. Έπιγέτο σκεδόν...

—Ό πόνος, ή όργη, ή άπελπισία, ή έξαψις την συνεκλόιναν...

Και μέ φωνή πιγμένη κι' ύπόκωφη, μέ φωνή πούτρεμε, είπε στον 'Αλέξανδρο:

—Ότι είχα νά σου πώ, παιδί μου, σου τό είπα. Ό Θεός μαζί σου άν μ' άκούσης, ή εύχη της σπαραγμένης μητέρας σου άς σέ σκέπει κι' άς σέ προστατεύει. Άν παρακούσεις τις συμβουλές μου, θά μετανοήσης πικρά, 'Αλέξανδρε. Όύτε ό Θεός, ούτε οι άνθρωποι θά σέ δικαιολοήσουν. Άκούσε τά λόγια της μητέρας σου, που σ' αγαπά και ένδιαφέρεται για την εύτυχία σου. Βασίλευσε συνεταά και φρόνιμα, μέχρι της ήμερας τού γυρισμού μας. Μή θυσιάσης τό θρόνο του πατέρα σου στό έρωτικό σου αίσθημα. Αυτά είχα νά σου πώ, παιδί μου. Ό Θεός σ' εσ' φωτισή πλέον. Ό Θεός!...

Και παίρνοντας στά χέρια της τό κεφάλι του 'Αλεξάνδρου, τόν φίλησε κλαίγοντας και βγήκε έξω βαθεία συγκινημένη, συντετριμμένη, άποκαμωμένη...

***

Έφτασε τέλος ή στιγμή τού άποχωρισμού. Όλοι κλαίγανε άπελπισμένα.

Ό ίδιος ό βασιλέας Κωνσταντίνος έχασε την τελευταία στιγμή τό κουράγιο του. Τά μάτια του βούρκωσαν. Όστόσο, κατά τις στιγμές αυτές τού σπαραγμού και τών δακρύων, ή βασιλίσσα θρήκε καιρό νά ψιθυρίσει στον 'Αλέξανδρο, κρυφά σ' αυτό του, ένώ τόν φιλούσε:

—Θυμήσου τά λόγια μου... Όχι μόνον ό θρόνος, αλλά κι' ή ζωή κι' ή εύτυχία του πατέρα σου κρέμονται άπ' τά χέρια σου!...

Την ήμέρα αυτή της άναχωρήσεως της οικογενείας του, ό 'Αλέξανδρος ήταν βαθεία λυπημένος.

—Έμενε μόνος του στην Έλλάδα, βασιλεύς της εκακής άνάγκης, όπως ό ίδιος έλεγε, άνάμεσα σ' ανθρώπους, που κάθε άλλο, παρά φίλοι του ήσαν.

Και στη δύσκολη αυτή περίπτωση, παραστάθηκε στον 'Αλέξανδρο ή 'Ασπασία Μάνου. Δέν έλειψε στιγμή από κοντά του. Τόν παρηγορούσε και τόν έψύχωνε.

—Η εύθύνη που άνελαβα άπέναντι του πατέρα μου και τού 'Ελληνικού λαού γενικάς, εινε πολύ βαρεία και θά μέ συντρίψει, είπε σέ μιά στιγμή στην άγαπημένη του ό 'Αλέξανδρος. Δέν θά μπορούσω ν' άνθξω, τό καταλάθαίνα καλά. Κι' όμως, δέν μπορώ νά κώμο εκείνο που τόσο επιθυμώ. Νά σηκωθώ δηλαδή και νά φύγω, νά φύγω μακριά...

—Δέν θά τό κάμης αυτό, 'Αλέξανδρε, τού είπε ή 'Ασπασία. Θά ήταν προδοσία!...

—Προδοσία; —Ναί, 'Αλέξανδρε. Προδοσία εις βάρος του πατέρα σου. Έπειτα τό στέμμα, που τόσο σέ βαρύνει, δέν θά τό φέρης και για τούλον καιρό...

—Τί έννοεις, Μπίκα; —'Απλοστάτα, είμαι βέβαιη, ότι δέν θ' άργήση νά γυρίση στό θρόνο του ό βασιλέας Κωνσταντίνος.

—Μακάρι, Μπίκα!... άπάντησε, άναστενάζοντας πικρά ό 'Αλέξανδρος.

—Γιατί άναστενάξεις; τόν ρώτησε ή δεσποινίς Μάνου.

Ό 'Αλέξανδρος δέν άπάντησε άμέσως. Την κύτταξε για μερικά λεπτά στά μάτια και κατόπιν της είπε, μέ φωνή θαραεία και λυπημένη:

—Έχω μιά θλιβερή προαίσθησι, άγαπημένη μου...

—Θλιβερή προαίσθησι; ρώτησε άνήσυχη ή 'Ασπασία.

—Ναί, Μπίκα.

—Μή λιποψύχης, 'Αλέξανδρε. Τις μαδρες αυτές ιδέες σου τις φέρνει άσφαλώς ή μεγάλη σου λύπη, για τό χωρισμό του άπ' την οικογένειά σου.

—Όχι, όχι, δέν είν' αυτό μόνον, έπέμεινε ό 'Αλέξανδρος. Έχω την προαίσθησι πως δέν θά ξαναδώ τους δικούς μου! (*)

Η 'Ασπασία καταταράχτηκε.

—Θέε μου, γιατί τό λές αυτό; είπε στον 'Αλέξανδρο.

—Λέω ότι αισθάνομαι, Μπίκα.

—Όχι, όχι, εινε ή λύπη σου ή μεγάλη, που προκαλεί τις σκέψεις αυτές, τις τόσο ζοφερές. Πάψε νά τά σκέφτεσαι αυτά, 'Αλέξανδρε...

Κι' όμως, όπως άποδείχτηκε έκ τών ύστερων, τό προαίσθημα του 'Αλεξάνδρου βγήκε άληθινό. Δέν ξαναδεδε ποτέ πειά τους άγαπημένους του γονείς.

Πέθανε, χωρίς νά τους ξανατικρήσει, μακριά άπ' τή μητέρα του, μακριά άπ' τόν πατέρα του και τους αδελφούς του, έχοντας μόνον πλάι του την 'Ασπασία, συντριμμένη άπ' τή μεγάλη της λύπη.

'Αλλά και τά λίγα χρόνια της θασυλείας του 'Αλεξάνδρου παράσνε μέσα σέ λύπες, πικρίες και άπογοητεύσεις. Μέ τους γονείς του δέν είχε καμμία σχεδόν έπαφή. Είχε άπομονωθή και μόνον κοντά στην 'Ασπασία Μάνου εύρισκε άνακούφισι.

Ηρθαν μάλιστα στιγμές, που τό πήρε άπόφασι νά έγκαταλείψη τά πάντα, νά παραιτηθί και νά φύγη. 'Αλλά ή 'Ασπασία άγρυπνούσε πλάι του και τού ύπεθυμίζε πάντα τό καθήκον του. Τό καθήκον του άπέναντι του πατρός του πρό πάντων.

—Έστω, θά σ' άκούσω, της είπε μιά μέρα ό 'Αλέξανδρος, αλλά υπό έναν όρο.

—Ποιόν; ρώτησε ή 'Ασπασία.

—Ότι θά τελέσωμε τους γάμους μας.

Η 'Ασπασία άνηύχησε.

Πώς μπορούσε νά δεχθί ένα τέτοιο πράγμα, έστω κι' άν τό ποθούσε όλοψύχως;

Ήξερε καλά ότι τόσο ό Κωνσταντίνος, όσο και ή Σοφία είχαν συστήσει στον 'Αλέξανδρο νά μη νυμφευθί πριν γυρίσουν από την έξορία τους.

(Άκολουθεί)

(*) Τά λόγια αυτά, τά τόσο προφητικά, τά τόσο τραγικά και άπίστια, τά είχε πραγματικά ό 'Αλέξανδρος στην δεσποινίδα Μάνου, την ήμέρα της άναχωρήσεως του πατέρα του.

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ό εξάδελφος του 'Αλεξάνδρου, πρίγκιψ Πέτρος, υιός του πρίγκιπος Γεωργίου, μέ Κρητική στολή